

“ԹՈՂ ՏՈՒՒՔ ՄԱՆՐ ՏՂՈՅԸ ՈՐ ԻՆՏԻ ԳԱՆ” ՂՈՒԿ. ԺԸ. 16:

ՀԱՏՈՐ Ը.

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ՆՈՅԵՄԲԵՐ 1, 1879

ԹԻԻ 11

ՀԵՇՈՒԹԵԱՆ ԿԱՄՈՒՐՁ

Աւետարեւրի ընթերցողներէն ոմանք թերեւ լռած են թէ կայ «Հեծութեան կամուրջ», բայց շատերը չեն գիտեր թէ ուր է այս կամուրջը, և ինչու համար այսպէս կը կոչուի: Ութ կամ ինը դարեր առաջ քաղաք մը շինուեցաւ խումբ մը կղզիներու վրայ Խալիփոյ ափանց մօտ, Աղբիական ծովուն հիւսիսային ծայրը: Այս քաղաքն է Վենետիկ, որ քանի մը հարիւր տարիէն եղաւ շատ ընդարձակ և հարուստ, և մեծ առուտուր ունէր բոլոր ազգաց հետ: Վենետիկ շատ քիչ փողոց ունի, անոր փողոցներն են մեծաւ մասամբ ջրանցներ, ինչպէս կը տեսնուի պատկերին մէջ, և քաղաքացիք երթեւեկութեան համար փոխանակ կառաց և ձիոց կը գործածեն հոս: Կոչուած նորաձեւ նաւակներ:

Քաղաքին իշխանը ժամանակաւ կը կոչուէր Տոժ: Այս տոժերէն մին 1354 ինչինեց գեղեցիկ պալատ մը զոր կը տեսնէք պատկերին ձախակողմը: Այս պալատին մէջ բնակեցան այնուհետեւ տոժերը. հոն կ'ըլլար նաեւ տէրութեան ժողովը որուն նախագահ էին տոժք: Ժամանակ մը այս ժողովին անդամք չար և բռնաւոր մարդիկ էին: Մութ բանտ մը ինուած էր ջրանցին եղերքը, ճիշդ պալատին դիմացը, ինչպէս կը տեսնուի պատ-

կերին մէջ յաջմէ, իր խաւարին պատահաններով որ երկաթէ ձողերով ամրացած են: Կամուրջ մը շինուած էր պալատէն բանտը երթալու համար: Ժողովին անդամները շատ անգամ հակառակութիւն կամ ատելութիւն ունենալով քաղաքացիներէն մէկուն, կը բռնէին զնա: Մարդը կարճ հարցափորձէ մը ետքը ժողովին առջև, վերոյիշեալ կամուրջէն կը տարուէր բանտը, գրեթէ առանց յուսոյ իր ընտանիքը և բարեկամները կամ արեւդական զուարթ լոյսը տեսնելու: Քանի մը շաբաթ առաջ դիպուածով գրանուելով վենետիկ քաղաքը, ուզեցի տեսնել վերոյիշեալ բանտը, և թոյլ տրուեցաւ ինծի: Տեսայ բանտին առանց պատահանի սենեակներն ուր ի մահ գատապարտուած բանտարկեալը մեծ քարի մը վրայ պառկելով կ'անցունէր իր վերջին դիշերը, և այն քարին քով կարանցք մը, որմէ թշուառ բանտարկելոյն դիակը հանուելով դուրս հետեւեալ օրը, կը նետուէր ջրանցքը: Երբ միտք բերի այն թըշուառները որ, առանց յուսոյ գառնալու երբեք իրենց բնտանեաց և սիրելիներուն, անցած էին այն կամուրջէն, չղարմացայ կամուրջին հեծոնեան կամուրջ կոչուելուն:

Կառավարութիւնը դըրուած են չարերը պատժելու և բարիները պաշտպանելու: Արդար կառավարութիւն մը չի թողուր որ մարդ մը բանտարկուի կամ ի մահ մատնուի, մինչև որ նախ չապացուցուի բանտարկութեան արժանի յանցաւոր կամ մահապարտ ըլլալը: Քրիստոնեայ տէրութեանց շատերուն մէջ բանտերն այնպէս են որ բանտարկեալը կրնան լոյս տեսնել և մաքուր օդ առնուլ, և անոնց սենեակները միշտ կը մաքրուին: Բանտարկեալը արդարեւ իբրեւ յանցաւոր կը դուրս բանտ, բայց և այնպէս ունին խրատիչներ, և թոյլ տուեալ է անոնց կարգաւ Սուրբ Գիրքը, որպէս զի ճանաչան իրենց յանցանքը և ապաշխարեն և ըլլան բարի մարդիկ, երբ իրենց բանտարկութեան ժամանակը լրանայ: Պէտք է ջանալ ուղղել զանոնք որ յանցանքի համար պատժուած են, բայց պէտք է մանաւանդ աղէկ դաստիարակութիւն տալ տղայոց, և կրթել զանոնք որ բարի մարդիկ ըլլան, այնպէս որ բանտի պէտք չմնայ:

ԱՆՁՐԵՒ ԵՒ ՊԱՐԶ ՕԴ

«Մեծերը չեմ սիրեր», ըսաւ թումիկ. «արդեւ կ'ըլլայ ինծի երթալ պարտէզ, վազվառել և խաղալ»:

«Ես անձրեւը կը սիրեմ», ըսաւ պարտիզպանին որդին, Մանուկ: «Երբ անձրեւ կու գայ, հայրս կ'ազատի ջուր քաշելու և ծաղիկներն ու բանջարները ոռոգելու աշխատութենէն»:

Սիրելի տղայք, այսպէս է աշխարհ, ինչ որ միտն հաճոյ է՝ միւսին անհաճոյ է: Բայց Աստուած զէշ բան չընէր, ուստի երբ գանդատելու կ'ըլլաք անձրեւէն, վասն զի անձրեւը չի թողուր ձեզ դուրս ելլել և խաղալ, միտք բերէք խեղճ պարտիզպանը, որ թերեւ ծեր և տկար է, և անձրեւով իր տունկերն ոռոգելու ծանր հոգէն կ'ազատի:

ՔԻՆՃԻՈՅ

Ջարմանալի և գեղեցիկ ձկան մը անուն է: Այս ձուկը կը բերուի Ճաբոնէն, և է փոքր, և գետտակ (սաղմ) կոչուած ձկան տեսակէն: Գունով և արտաքին ձևով մեծ նմանութիւն ունի մեր հասարակ կարմրախոյտին (Գրճան պալուք), բայց կը տարբերի անկէ երեք աստամբը զորս, իբրեւ կերպասեայ թաղանթ, կը բանայ և կը գոցէ ըստ կամաց ջուրին մէջ, երբ կը լողայ:

Ձինացիք ունին երկայն ձուկ մը, զոր կը կոչեն Յինկ-եու, և որ քան զքինճիոն զարմանալի է: Այս փոքրիկ ձուկը որ ոսկեգոյն սաղմն կոչուած ձկան կը նմանի և է սև, ունի լոյս տալուն:

Ի՞նչ զարմանալի և գեղեցիկ բաներ ստեղծած է Աստուած աշխարհիս վրայ:

ՀԱՒԱՏՔ

Հանույ մը պատմութիւնը

Կիրակնօրեայ դպրոցի աշակերտ աղջիկ տղայ մը օր մը դժուարին դաս մը ունէր Սուրբ գիրքէն սորվելու, և հետեւեալ օրը որ կիրակի էր՝ պիտի ըսէր զայն վարժապետին առջև: Դասն այս էր.

«Վասն զի շնորհքով փրկուած էք դուք հաւատքի միջոցով. և աս չէ թէ ձեզմէ է, հապա Աստուծոյ պարգէն է» (Եփես. Բ. 8):

Աղջիկը կ'ըսէր միտքէն, «Ես այս դասը պիտի չկրնամ սորվիլ, վասն զի չեմ հասկնար, և պիտի չկրնամ հասկնալ, եթէ մէկը չմեկնէ ինծի անոր իմաստը. ուստի երթամ հանույս (Գոթայ) և խնդրեմ որ ինծի հասկնէ այս բնաբանին միտքը»:

Ծերունի հանին իւր սովորական քաղցրութեամբ պատմեց իր թուանը հետեւեալ դէպքը որ անոր հօրը պատահած էր: «Օր մը», ըսաւ հանին, «երբ բոլոր տղայք գացած էին դպրոց, մեծ վտանգ մը պատահեցաւ հօրդ որ գետ տղայ էր: Մինչ կը խաղար ջրով լեցուն գուրի մը մօտ, դիպուածով ինկաւ գուրը, և սառչիւ պիտի հեղձնուր, եթէ հայրդ և ես հաւատք չունենայինք»:

«Ի՞նչ ըսել է», ըսաւ տղան:

«Կեցի՛ր որ հասկնեմ», ըսաւ հանին: «Ես կ'աշխատէի խոհանոցը, աղախինս

կ'օգնէր ինծի, և փոքրիկ աղջիկս կը ջանար օգնել երկուքիս: Ամէնքս ուրախ և գոհ էինք, երբ յանկարծ մէկը եկաւ ինծի գոյժ տալու թէ՛ Տղադ դուք ինկաւ»:

«Գոյժը տուողն էր հօրդ հասակաւից տղայ մը անոր ընկերներէն: Մինչ այս երկու աղայք վազվառելով կը խաղային գուրին մօտ, հայրդ սահեցաւ և ինկաւ ջուրին մէջ»:

«Միւս տղան վախնալով սկսաւ պռալ, բայց հայրդ նշանով հասկցուց անոր երթալ իմացնել տունը, և տղան իսկոյն վազեց եկաւ, բայց այնպէս չըփօթած էր և կը հեւար, որ հազիւ կըրցաւ սա խօսքերն ըսել»:

«Հանի, Գրիգոր դուքին մէջ կը խաղայ»:

«Յական թօթափել հասայ դուքին քով»:

Նայումա՞ք մը բաւական եղաւ ինծի տեսնել տղաս որ ինծի կը նայէր հասաւ տառուն հաւատարմով ազատում՝ գլաւնելու իմ ձեռքովս, և իր դողդոջուն ձեռքը վերցունելով որպէս թէ օգնու թիւն կը խնդրէր. ուստի վաթսայի ազատել զանի:

Մինչ աղջկա վաղեց կանչել մարդիկ գալ չուանով հանել տղան գութէն, և աղախնոյս հետ հասայ գութին գլուխը, և պատուիրելով աղախնոյս պինդ բռնել ոտքէս, ծռեցայ գլխովար որչափ կրնայի, գութին մէջ. յաջողեցայ խեղցն բռնել տղուն ձեռքէն, և քաշելով հանեցի ջուրէն դուրս:

Դեռ սիրտս դողի մէջ՝ գիրկս առի աղան, որ փարեցաւ ինծի սիրով: Այն վայրկեանն ուրախութիւնս չեմ կրնար խօսքով յայտնել: Տղուն առ խօսքերը գեռ կը հնչեն աղանջիւս. «Գիտէի, մայր, որ զիս պիտի ազատէիր»:

Այս խօսքն ըսաւ ինծի տղաս, երբ կարող եղաւ խօսիլ, մինչ զօրաւոր մարդիկ կը կենսային քովս անօգուտ չուաններով, կէս մը գրեթէ ամէցած, տեսնելով որ ինչ որ իրենք պիտի ընէին, տկար և անօգնական կին մը փոքր աղջկան մը հետ արդէն ըրած էր»:

Հանին ցած և մեղմ ձայնով կը պատմէր այս գէպքն իր թոռանը, և աչուրները լեցումած էին արտասուօք այն փոռնգաւոր դէպքին յիշատակաւ, մինչ հարցոյց թուանը:

«Աղջկիս, սկսա՞ր քիչ մը հասկնալ բնաբանիդ իմաստը» և ապա սկսելով մեկնութեան, խօսեցաւ այսպէս. «Եւրոպէս Սուրբ գրոց մէջ գործածուած բառ է որ կը ցուցնէ Աստուծոյ ձրի սէրն և բարութիւնն առ իւր երկրաւոր զաւակունս: Ինչպէս որ իմ սէրս միւրեց զիս ազատել սիրելի հայրդ իմ կենացս վտանգաւ, նոյնպէս Աստուծոյ սէրը, որ անհունս մեծ է քան որ և իցէ մօր սէր, սախպեց մեր փրկիչ Յիսուս, որ էր Աստուած մարդու կերպարանքով, տալ իր կեանքը խաչին վրայ մեզ փրկելու համար մեզայ մահէն: Յիսուս այնչափ կը սիրէ զմեզ, որ իր կենօքը փրկեց զմեզ յաւիտեան կան մահուանէ:

«Այս շնորհ էր մեզի: Մենք արժանի չէինք անոր: Աստուած պարզ և ըրաւ մեզ: Հաւատալու ենք որ Աստուած կրնայ մեզի շնորհ ընել, և անոր նայելու ենք վստահութեամբ: Այս վրստահութիւնը կ'ունենանք հաւատով և աղօթքով: Ուրիշ ամէն միջոց անօգուտ չուան է»:

ՀԵՏԱՐՏԱԽՕՍՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՍՏԱԽՕՍՈՒԹԻՒՆ

Մնդամ մը հարցոյցի խուլ և համր տղու մը: «Ի՞նչ է ճշմարտախօսութիւնը»:

Տղան պատասխանեց՝ մօտը շիտակ դէպ յառաջ երկնցներով: Յետոյ հարցոյցի «Ի՞նչ է ստախօսութիւնը»:

Տղան պատասխանեց՝ մօտը ծռելով առդին անդին: Թող որ և իցէ ծռու ճամբայ, և գնա այնպէս շիտակ, ինչպէս կը ցուցնէ նետի մը ուղղութիւնը. փախիր ստութեան, ինչպէս կը փախչիս թունաւոր իժէ մը:

ՍՓԻՆՔՍ

Մեր ընթերցողները շատ անգամ ըրած են Եգիպտոսի մեծամեծ բրդանց վրայ: Ասոնցմէ երեքն իբր տասը մը զոն հեռու են Գահիրէէ դէպ արեւմուտք, ճիշտ անապատին սահմանագլուխը: Ասոնց մօտ է, և աւելի մօտ քան զոր կ'երևի պատկերին մէջ, սփինքս կոչուած զարմանալի արձանը: Ասոր մեծութեան վրայ գաղափար մը կրնայ ունենալ ընթերցողը վերի պատկերին մէջ սփինքսին մօտ կեցող մարդուն մեծութեանէն:

Սփինքսին գլուխը մարդու գլխոյ նման է, մարմինն՝ առիւծու, և է կափեալ կարծր քարէ: Գլխուն ծայրէն մինչև դեպի երկու թաթերուն մէջ 62 ոտք է: Մարմինն 143 ոտք երկայն է, և թաթերը 30 ոտք աւելի յառաջ կը տարածուին: Կը կարծուի թէ սփինքսն այլաբանօրէն կը ցուցնէ իմաստութիւն և զօրութիւն որ միացեալ ըլլալու են յանձին թագաւորի:

Սփինքսին դիմացը կայ բազին ուր ժամանակաւ նուէրներ կը մատուցուէին անոր: Սփինքս շինուելէն հետէ այն

չափ դարեր անցած են որ չենք գիտեր թէ ով շինեց զայն: Երեսը մահած և զարնուած է: Հովով անապատէն բերուած աւազը ծածկած է բազինը և սփինքսին թաթերը և գրեթէ բոլոր իրանը:

Սփինքսը կար շատ դարեր յառաջ քան մեր փրկիչն Եգիպտոս փախչիլը Հերովդէսի բարկութեանէն, և անտարակոյս պիտի մնայ տակաւին դարեր, իր աւազուտ գետնէն նայիլ Նեղոսի գեղեցիկ և կանաչազարդ հովան վրայ:

ԿՈՂՈՄՊՈՍԻ ՀԱԽՏԻՔԸ

Իբր չորս հարիւր տարի առաջ Կոլոմպոս, ի ծնէ ճիշտապէս, տեսնելով Ովկիանոսին եզերքը փայտի կը տորներ, խորհեցաւ թէ ջուրը բերած էր զանոնք արեւմուտքէն, և մակաբերեց թէ կրնար անձանօթ երկիր մը գտնուիլ հեռուն դէպ արեւմուտք: Ուստի դնաց Սպանիոյ Ֆերդինանտ թագաւորին և անոր կնոջն Իզապելլա թագուհւոյն, և խնդրեց անոնցմէ նաւեր և հաւաստիներ երթալ գտնել այն անձանօթ երկիրը:

Ֆերդինանտ և Իզապելլա կատարեցին Կոլոմպոսի խնդրքը, և Կոլոմպոս նաւարկեց ամիսներով դէպ արեւմուտք, և վերջապէս յաջողեցաւ ի մեծ ուրախութիւն իւր գտնել այն անձանօթ երկիրը, որուն ի խնդիր էր:

Կոլոմպոս աճապարեց դառնալ Եւրոպա և պատմել թագաւորին և թագուհւոյն իւր նոր գիտքը, շատ նորագիւտ բաներ տանելով այն երկրէն իրեն հետ իբրեւ աղացոյց թէ ստուգիլ գտած էր մինչև այն ատեն չճանչցուած երկիր մը: Կոլոմպոս կը հաւատար թէ պիտի գտնէր նոր երկրներ, ուստի բոլոր զօրութեամբ ջանաց և վերջապէս յաջողեցաւ գտնել:

ԿԱՅ ԱՄԷՆՈՒՐԵՔ ԱՍՏՈՒԱԾ

1 Աստղ, լուսին, պայծառ արեւ,
Որոտում, փայլակ, անձրեւ,
Փոքր բլուր եւ բարձր լեռն,
Գեղեցիկ թռչնոց երգերն,
Որ եւ իցէ արարած
Միշտ կը քարոզէ զԱստուած:

2 Ծով, ցամաք, ամպերն երկնից,
Հով մեղմ կամ մըրմըրկալից:
Կը գոչէ մէկտեղ համայն
Տիեզերքը բարձրաձայն,
Թէ գործքովը յայտնուած
Կայ ամենուրեք Աստուած:

ՆՈՒՆԻԿԻ ԽԻՂՃԸ

Նունիկ ցաւ կը զգար, բայց իր կարմրիկ ցուցամատը թէ ուրիշ տեղ՝ չէր գիտեր, թէ պէտ աւրտասուօք կը նայէր այն մատին, որպէս թէ հոն էր ցաւը:

Վերջապէս Նունիկ չկրցաւ գտնել ցաւին տեղը, և էր տրտում: Ժամ մը յառաջ Նունիկ կ'երգէր արտուտի (այսինքն) պէս. ի՞նչ է հիմա այս տրտումը թեան պատճառը: Գիտեմ ինչ է: Քիչ մը առաջ Նունիկ կը կենար կողով մը խաղողոյ քով զոր մայրը դրած էր սեղանին վրայ ըսելով, «Նունիկ, խաղողին չդպչիս»: Բայց խաղողը գեղեցիկ էր: Նունիկ նախ մատովը դուրս ողկուղի մը, յետոյ ապա այն ողկուղի և քիչ, ապա ուրիշ մը և ուրիշ մը, մինչև ցաւն սկսաւ, և տեսայ որ Նունիկ տրտումը թեամբ ելաւ սենեկէն և գնաց:

Արդ, Նունիկի ցաւն էր այս մեղքը, իբրեւ սուր փուշ անոր խղճին մէջ: Երեկոյն երբ սկսաւ աղօթք ընել ըստ սովորութեան, կու լար դառնապէս. և թէպէտ մայրը կը համբուրէր զնա սիրով և կը ջանար մխիթարել, ևս աւելի կը սաստկանար անոր ցաւը:

Մայրը չէր գիտեր Նունիկի յանցանքը, բայց սիրելի փրկիչը գիտէր. և Նունիկի համար միայն մէկ դարման կար, խոստովանել իր յանցանքը երկուքին, փրկչին և մօրը: Այսպէս ըրաւ Նունիկ. և երբ մայրիկն աղօթեց իր փոքրիկ աղջկան համար, ցաւը ելաւ Նունիկի սրտէն երկայն հառաչմամբ, և Նունիկ հանգարտ սրտով գնաց պառկելու:

«Իր յանցանքները ծածկողը յաջողութիւն չգտներ, բայց զանոնք խոստովանողը ու մէկգի ձգողը ողորմութիւն կը գտնէ» (Առակ. ԻԸ. 13):

ՈՒՐԱԽՈՒԹԻՒՆ ՅԵՐԿԻՆՍ

Մարդ մը ժամանակաւ մութ և անձրևոտ գիշեր մը տուն կու գար, և մինչ կ'անցնէր անտառէ մը, տղու մը ձայնը լսեց: Կարծելով թէ տղան մօտակայ տուններէն մէկուն մէջ կու լար, հարկաւոր չդատեց անձրևին և գիշերատեն շեղիլ իր ճամբէն տղան փնտռելու: Մարդը թրջած էր և կը մտէր, ուստի կը փութար ժամ մը առաջ տուն հասնիլ, բայց և այնպէս սիրտը հանգարտ չէր: Խորհեցաւ որ հոն մօտերը տուն չկար, և տղան կու լար ողբալ ինչ, իբր թէ մեծ նեղութեան մէջ էր: «Թերևս», ըսաւ միտքէն, «ճամբորդ է որ անտառին մէջ մնալու ստիպուած է անձրևին, և գիշերը պիտի անցունէ հոն»: Մինչ այսպէս խորհելով յառաջ կը տանէր իր ճամբան մինչև գրեթէ չէր լսէր ձայնը, սկսաւ նորէն խորհիլ այսպէս:

«Մի գուցէ տղան անտառէն անցնելով մոլորած ըլլայ»: Այս մտածութեամբ ետ դարձաւ, և երբ մօտեցաւ ձայնին, տեսաւ երկու կամ երեք տարուան տղայ մը, որ անձրևէն և ցուրտէն գրեթէ մեռնելու մօտ էր: Առանց հարցնելու թէ ո՞վ էր և ի՞նչպէս եկած էր հոն, իր վերարկուն մէջ առաւ տղան, և շտապով եկաւ տուն:

Երբ ճրագին մօտ եկաւ, տեսաւ որ էր տղան էր, որ ցորեկը պատելու համար անտառ երթալով կորսուած էր. և տան մարդիկը փնտռած էին, և չկրնալով գտնել դարձած էին յուսահատ:

Գիւրին է երեւակայել թէ ինչ մեծ եղաւ այն ընտանեաց ուրախութիւնը, երբ ողջ տեսան տղան:

Ահա՛ արանք կ'ըսէ թէ մեծ ուրախութիւն կ'ըլլայ երկինքը, երբ մեղաւոր մը կը դառնայ և կ'ապաշխարէ: Երբ մարդ մը նեղութեան ատեն կ'աղաղակէ առ Աստուած, Աստուած չի թողուր զանի իբրեւ օտար, ինչպէս ըրաւ նախ այն մարդը, կարծելով թէ տղան ուրիշ ընտանիքի մը կը վերաբերէր, և ունէր հոգացող: Այս մտածութեամբ կրնար մարդը ճամբան շարունակել առանց ամենևին ետ դառնալու: Եթէ այն մարդը գիտնար թէ տղան իրն էր, անտարակոյս առանց վայրկեան մը անցունելու կ'երթար տղուն քով, և ո՞րչափ սիրով և գոհութեամբ կ'առնէր տղան գիրկը և կը տանէր տուն:

Երբ մենք կ'աղաղակենք առ Աստուած, Աստուած գիտէ թէ մենք իր զաւկներն ենք, և մեծ գթով կը փութայ մեզի օգնութեան հասնիլ: Հարկ չկայ մեզի երկայն ատեն լալ և գոչել լսել տալու համար մեր ձայնն Աստուծոյ: Բայց Աստուած չօգնէր մեզի, եթէ պատուատ և յօժար չենք անոր օգնութիւնն ընդունելու. սակայն երբ կը դառնանք Աստուծոյ, իսկոյն կու գայ մեզի Աստուած, ինչպէս հայր մը կը փութայ գալ իր կորուսեալ որդւոյն քով և ուրախութեամբ կ'ընդունի զանի իւր գիրկը:

Երբ հովիւը կորսնցուց իր ոչխարը, լեռներն ինկաւ փնտռել կորուսեալը: Ոչխարը հովիւինն էր. հովիւը գիտէր ոչխարին անունը, և ոչխարը կը ճանչնար հովիւը: Հովիւը շատ հոգ տարած էր ոչխարին, ուստի երբ չտեսաւ զանի, գնաց անոր ետեւէն, սկսաւ փնտռել, ուստի և հարկաւ ուրախ եղաւ երբ գտաւ զանի. իսկոյն առաւ զանի իւր ուսը, և խնդութեամբ եկաւ փառախը:

Այսպէս ուրախութիւն կ'ըլլայ երկինքը, երբ Աստուծոյ կորուսեալ զաւկներէն մին ետ կը դառնայ:

Տղայք, երբ դուք կը կանչէք զԱստուած, Աստուած իսկոյն կը լսէ, քանզի կը ճանչնայ ձեր ձայնը: Դուք անոր կորսուած զաւակն էք, հարկաւ կը լսէ ձեր առաջին աղաղակը, և կու գայ ձեզի օգնութեան. և երբ դուք կը դառնաք անոր, պէտք է որ գայ և առնու զձեզ:

Ամերիկայի միսիսնարաց ընկերութեան կողմէն

Խմբագիր ձ. Գ. ԿԻՄՆ

Ֆիլադելֆիա եօգուշու, Ամերիգան խան

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒԳՈՂԻՍ

ՏԳՍԳՐՈՒԹԻՒՆ Ա. ՅԱԿՈԲ ՊՅՈՅՆՅԱՆ